

El debat permanent sobre la immigració

Massa important per oblidar-lo

Catalunya ha de ser capaç de mantenir la seva continuïtat històrica i integrar els nous immigrants
JORDI Pujol

Les enquestes sociològiques indiquen que la immigració és considerada com el problema que més preocupa els ciutadans. I, no obstant, tots els partits, excepte CiU, han evitat parlar-ne. Aquest és un senyal d'inconsistència. De por. De poca responsabilitat. De no voler afrontar els problemes que de veritat són de fons i de futur.

És a dir, d'actituds que no serveixen per governar.

Que CiU parli d'això –que n'haig parlat Mas i Duran, i ara jo mateix– demostra que té capacitat d'enfrontar-se amb els problemes reals del país. I que, en aquest cas concret, té una doctrina i una praxi política que vénen de lluny, que sempre han estat coherents i que el temps ha demostrat que són positives.

Una doctrina que comença, ja fa anys, amb el rebuig de la paraula *assimilació*, perquè tenia poc respecte per la gent immigrada, i la seva substitució pel terme *integració*. Integració significa entrar a formar part del nou país al qual l'immigrant ha vingut amb l'acceptació i l'assumpció del que aquest país i la seva gent són, però tot plegat a través d'un procés que permeti compatibilitzar-ho amb elements de cultura i del sentiment d'origen. Integració significa que el país de recepció acabarà sent diferent del que era abans, però que de totes maneres podrà mantenir la seva unitat bàsica i la seva identitat. Significa que hi haurà barreja, és necessari que n'hi hagi. Significa que tothom tindrà els mateixos drets i també els mateixos deures. Significa que el nou país procurarà que la gent que ve de fora podrà promocionar-se, que l'ascensor social funcionarà.

UNA DOCTRINA i una praxi, la de CiU, que arrenca d'aquella definició que afirma que «és català tota persona que viu i treballa a Catalunya», i que afegeix «i que vol ser-ho», o sigui, que accepta incorporar-se a aquest país, que no té la voluntat de seguir sent sempre un cos estrany, o que no pretén erosionar o destruir el que el país d'acollida ha estat. Però que també reclama poder formar part en la seva construcció, i participar dels beneficis de l'obra conjunta.

CABA

El nou Estatut ofereix possibilitats per estimular l'arrelament, totalment necessari no només per als que són catalans des de fa segles o des de fa 30 anys, sinó per als que ara arriben

De països d'immigració –i Catalunya ho és molt– n'hi ha que defensen el dret de sang, és a dir, s'és del país per ascendència, per genealogia. Aquest no és el cas de Catalunya. N'hi ha, i aquest és el nostre criteri, que es basen en el dret de territori, el dret de la terra on es viu, on es treballa. Però, naturalment, si és la terra el que compta, cal arrelar-s'hi. És el que anomenem arrelament.

L'arrelament és totalment necessari. No només per a aquelles persones que són catalans des de fa segles o des de fa 30 anys, sinó per a aquelles que ara arriben. I se l'ha d'estimular. I ara, amb el nou Estatut, disposem de més possibilitats per poder-ho fer. Però, a més a més, és necessari un segon aspecte d'identitat, que és la identitat de projecte. De projecte comú. Totes dues són necessàries; si una d'elles falla, no hi ha país. I, si no hi ha país, tothom en surt perjudicat.

Catalunya ha de ser capaç de mantenir la seva continuïtat històrica

ca, sense la qual el país no té fonaments, i al mateix temps definir i impulsar un gran projecte de futur de país en el qual tothom participi. Això ho ha fet en el passat, i per això ha tingut èxit. I ha de fer-ho ara. Però, tot això, ¿com s'ha de fer? Com es fa en un país que en molt pocs anys passa de sis milions a set, és a dir, que rep de cop una immigració equivalent al 15% de la seva població. I no una immigració com la dels anys 50, 60 i 70, que era de gent pròxima, encara que, en canvi, les condicions socials, polítiques i econòmiques no eren bones. Ara rep una immigració amb una mentalitat sovint molt distant, en bona part culturalment, i fins i tot religiosament.

És a dir, d'una forma no gaire diferent. Amb el mateix objectiu d'integració, amb el mateix foment de la barreja, amb la mateixa política d'ascensor social, amb el mateix equilibri de drets i deures. Amb la mateixa doctrina i la mateixa política que alguns vam propugnar des

de fa 50 anys, des de l'inici de la gran immigració que va dels anys 50 als 70.

Constitueixen una doctrina i una praxi bones, i la prova és que, malgrat les dificultats polítiques, socials i econòmiques de l'època, el resultat ha estat bo per a tothom. És un procés no del tot acabat encara, però que ha salvat i consolidat la convivència, la cohesió social i, malgrat algunes insuficiències, la identitat del país. I li ha donat un nou impuls.

No per trobar-nos a pocs dies d'unes eleccions s'ha de silenciar l'aportació de diversos sectors a aquesta tasca tan positiva. El paper de moltes parròquies i de moviments d'Església. El paper de moltes entitats catalanistes. El paper de l'associacionisme en general. El paper de tots els que teníem per lema *Catalunya, un sol poble*. Hi va haver també una doctrina política contrària a la integració, per radicalisme ideològic d'esquerra. Però també hi va haver una postura molt positiva i eficaç del sindicalisme antifranquista, en aquell moment, principalment, CCOO.

TAMBÉ HI VA HAVER la mentalitat general del país, la que basa l'èxit i la consideració de la gent en l'esforç i en el treball. Que fa que la nostra societat sigui permeable. I això facilita l'ascensor social. Que ha operat plenament amb la immigració dels anys 50, 60 i 70. I ara això ha de repetir-se amb la nova immigració.

Això ho hem defensat contra la demagògia i l'oportunisme de molts. Dels que deien «papers per a tots» al matí i, a la tarda, deien «aquí no hi caben tots». Dels que ens acusaven de ser gent poc sensible, però protestaven que l'adjudicació dels pisos de protecció social la féssim en part a favor dels immigrants. La duresa i agressivitat amb la qual fa poc el president **Rodríguez Zapatero** i la vicepresidenta **Fernández de la Vega** van parlar sobre la immigració il·legal contrasta amb la demagògia que el seu partit, a Madrid i especialment aquí, ha practicat durant molts anys.

Aquest tema té massa contingut humà. Té massa transcendència per a la nostra identitat. Pot afectar massa la nostra cohesió i la nostra convivència, perquè se'n parli amb la frivolitat amb la qual tants n'han parlat. Frivolitat que CiU no practica. Ni abans ni ara. Ni amaga les cartes. Mai ho ha fet, no ho fa ara. Se segueix fidel a la idea d'integració, d'ascensor social, de progrés general del país. D'un progrés a l'abast de tots els que hi viuen. ■

Expresident de la Generalitat.